

II

Прѣзъ нощъта крадецътъ станалъ и почналъ да се разхожда изъ стаитѣ. Той много се зачудилъ, като видѣлъ, че владиката не само не затворилъ, а напротивъ, оставилъ всички врати разтворени.

И по старъ навикъ той почналъ да оглежда наоколо, какво може да открадне. На една маса видѣлъ единъ голѣмъ сребъренъ свѣщникъ и си казалъ: „Ще взема свѣщника, той струва много пари, ще си излѣза тихичко, безъ да убивамъ стареца“.

Както си помислилъ, така и направилъ.

Стражаритѣ не се отмѣстили отъ владишкия домъ, а цѣла нощъ пазили крадеца. Шомъ той из-

лѣзълъ изъ вратата, тѣ го хванали и подъ дрехитѣ му намѣрили откраднатия свѣщникъ.

Крадецътъ захваналъ да се оправдава, но стражаритѣ му казали:

— Ако за другитѣ прѣстѣпления не се признавашъ, сега поне за този свѣщникъ не можешъ се оправда. Хайде, ще отидемъ при владиката, той самъ ще те изобличи.

Завели крадеца при владиката, показали му свѣщника и го попитали:

— Вашъ ли е този свѣщникъ? — Той отговорилъ:

— Мой.

Стражаритѣ продължили: